

KATRI LIPSON

DETROIT

TAMMI

Katri Lipson

Detroit

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

KIITOKSET:

Suomen Kulttuurirahasto
Kansan Sivistysrahaston Tammen rahasto

© Katri Lipson ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016
ISBN 978-951-31-8730-9
Painettu EU:ssa

I
SOMETHING

THE HEAD

- Miten Timothy voi tänään?
 - Hän tahtoi mansikanmakuisen.
 - Mutta eilen hän ei halunnut mansikkaa ja vaati täksi aamuksi nimenomaan vadelmaa.
 - No, nyt hän kuitenkin halusi mansikkaa.
 - Jättikö hän vadelmanmakuisen sitten syömättä?
 - Jätti.
- Osastonhoitaja Rachel vaikenee alleviivatakseen tyytymättömyyttään, mutta hoitaja Nellie ei kerro lisää Timothy Callahanin aamupalan vaiheista, vaan jatkaa merkintöjen tekemistä hoitokertomukseen. Käytävällä työnnetään aamiaistarjottimia kärryjen uumeniin, lusikat kilahtelevat tyhjennetyillä puurolautasilla. Toimiston lattiaa moppaava siivooja lähestyy kirjoituspöytää, jolloin he nousevat tuoleiltaan ja siirtyvät mopin raskaiden pyyhkäisyjen tieltä.
- No mitä sinä sitten teit? jatkaa Rachel. – Veitkö hänelle mansikkaa?
 - En vienyt.
 - Oikein. Se on pelkkää oikuttelua.
 - Olisin vienyt, mutta mansikka on loppu.

– Vai niin.

Rachel odottaa, että siivoja on saanut työnsä päätökseen ja poistunut käytävälle. Nellie palaa taas tuolilleen ja kumartuu kirjoituspöydän ylle, valkoisena ja osastonhoitajan mielestä vähän liian keveänä näin sairaiden ja vammautuneiden ihmisten hoitoon.

– Olisit siis antanut periksi. Tuolla tyyllillä sinusta tulee hänen sätkynukkensa.

– Ei ole kovin montaa narua, josta Timothy-parka pystyy vetämään.

– Hän pystyy säälimään itseään ja kerjäämään sääliä kailta muiltakin. Siitä ei seuraa mitään hyvää.

– Jossain seminaarissa sanottiin, huomauttaa Nellie, – että itsensä sääliminen ja itsesääli on kaksi eri asiaa, että niissä on vissi ero.

– Niinpä niin. Jotkut luulevat saavansa Nobelin palkinnon, kun osaavat kirjoittaa kaikkien tuntemat ilmiöt laatikoihin ja piirtää niiden välille nuolia eri suuntiin (Nellie nyökkää – hän on toki samaa mieltä). Ja tiedät hyvin, Rachel jatkaa, – ettei kysymys ole vain syömisestä. Timothy on käyttäytynyt huonosti ja levittänyt ympärilleen ikävää ilmapiiriä. Hänelle täytyy tehdä selväksi, ettei hän tee hallaa vain muille vaan ennen kaikkea itselleen.

– Onko se nyt ihme sen jälkeen, kun hän kuuli uutisen Nathan Delormesta.

– En halua kuulla enää yhtäkään uutista Nathan Delormesta.

– No, tämä voikin olla viimeinen.

– Rohkenen epäillä. Sellaisen äkkirikkaan nuoren jolpin bakkanaalielämä pysynee otsikoissa ainakin niin kauan kuin hänen miljoonansa riittävät. On täysin käsittämätöntä, että

puukepin heiluttamisesta maksetaan niin paljon verrattuna vaikka ihmishenkien pelastamiseen. Raha ja tyyli eivät koh-
taa tässä maassa.

– Nathan Delorme pisti ranttaliksi vasta Timothy on-
nettomuuden jälkeen, silloin se alamäki alkoi...

– Määrätynlaiset luonnetyytit vain odottavat tilaisuutta
laittaakseen kaiken ranttaliksi. Koko elämä tähtää siihen,
että lopulta saa laittaa vain ranttaliksi.

– Mutta onhan nyt toki traagisia tapahtumia, jotka oi-
keasti panevat ihmiset tolaltaan, Nellie tohtii protestoida.

– Voimat vain eivät riitä tai kaikesta tulee tyhjää. Ja sitten
sitä tyhjiyttä yritetään täyttää hinnalla millä hyvänsä... ja
kipua puuduttaa...

Osastonhoitaja Rachel joutuu nykyään liian usein punta-
roimaan, puhuuko Nellie tosissaan vai peräti naljailee viaton
ilme naamallaan. On kuin Nellie olisi alkanut esittää kirkas-
otsaista, mutta ajattelematonta harjoittelijaa, tai jonkinlaista
hoiva-alan luonnonlasta, kun on kyse Timothyta. Kuiten-
kin Nellie monen haku- ja haastattelukierroksen ja koeajan
jälkeen valittiin yksimielisesti Timothy omaksi hoitajaksi.
Vakuutuslaitoksen mukaan Timothyille riittää normaali
kierron mukaan vaihtuvat hoitajat, mutta vanhemmat
halusivat yhden hoitajan, joka omistautuu kokonaan vain
heidän poikansa hyvinvoinnille. Rouva Callahanin minimi-
tavoitteena on, että Timothy kuntoutuu asumaan kotona
ympäri vuorokautisen hoitajan turvin. Koti olisi Euroo-
passa, jonne Timothy vanhemmat olivat muuttaneet vain
vuosi ennen Timothy onnettomuutta – isä työskentelee
kansainvälisessä yrityksessä ja äiti viettää aikaansa niin kuin
parhaimmaksi näkee. Potilas itse on kuitenkin halunnut
jäädä Green Springsin kuntoutuslaitokseen, ja niin kuin

myöhemmin selvisi, lähelle Pohjois-Amerikan jääareenoita.

– Oliko jotain muuta? Nellie kysyy päättään kääntämättä. Tyytymätön tuijotus ei hellitä hänen niskastaan.

– Ei muuta... Kaikki millilitrat ovat kohdallaan.

Ja siinäpä se onkin, Rachel ajattelee. Joka kerta kun Nellieltä kysytään Timothyyn voinnista tai ajatuksista, hän vastaa jotain tuollaista. Että nuorimies halusi mansikkaa tai vadelmaa, että tyynylle on valunut kuolaa tai että katteri on mennyt tukkoon. Niin ei ollut alussa eikä pitkään aikaan alun jälkeen; se on viime aikojen ilmiö, eikä Rachel usko alkuunkaan, että muutos johtuu leipääntymisestä tai välinpitämättömyydestä – päinvastoin, Nellie on luultavasti hoidokkiinsa jo siinä määrin kiintynyt, että pidättää nuorenmiehen tunnemaailman myllerrykset yksiselitteisesti itsellään ja kokee velvollisuudekseen suojella Timothyä kailta muilta, jotka häntä hoitaisivat ja ymmärtäisivät niin paljon Nellieä huonommin.

Summeri soi. Nellie vilkaisee seinän näytölle ilmestyneeseen numeroon ja nousee ylös, mutta Rachelin käsi laskeutuu hänen olkapäälleen. – Annahan kun minä menen. Vaihdan muutaman sanan. Nyt kun hän itse kutsuu, ei synny vaikutelmaa, että menen sinne varta vasten saarnaamaan.

Rachel avaa Timothyyn huoneen oven. Osaston ovet ovat raskaita ja äänettämiä, kuin hiljaisuuslupauksen antaneita nunnia, mutta Timothy on kuunnellut lähestyviä askelia ja tietää, ettei tulija ole Nellie.

– Osastonhoitaja Rachel. Tämäpä kunnia. Siis sinäkin olet kuullut uutisen?

– Hyvää huomenta, Timothy. Oletko nukkunut hyvin?

– Nathan ei enää pelaa!

- Söitkö jo aamiaisen?
- Söin, söin. Lusikka tai letku, onko muita vaihtoehtoja?
- On oikein hyvä, että syöt. Ja olet ihmisiksi muutenkin.
- Potkut joukkueesta! Ja vuoden pelikielto! Mitä siihen sanot?

Rachel kävelee rauhallisesti Timothyyn vuoteen viereen.

– Mitä minä nyt siihen sanoisin. Pelaaminen on varmaan iso osa hänen elämäänsä.

– Mikä ihmeen osa? Nathan *on* peli. Siinä on välissä yhä-täläisyysmerkki. Ei ole mitään Nathan plus peli on yhtä kuin jotain tai Nathan miinus peli on jotain. Siksi Nathanin elämä loppuu, jos pelaaminen loppuu. Raaka peli!

– Voi hyvänen aika. Miten se nyt voi loppua kokonaan.

– Nathanin loppuu!

– Tällaisen vanhemman ihmisen näkökulmasta näyttää pikemminkin siltä, että hän ottaa elämästä irti vähän liiankin kanssa. Mutta enhän minä tunne häntä ollenkaan.

– Et niin, se on hyvä muistaa, ennen kuin rupeat mollaamaan. Jos Nathan ei voi pelata, hän on kuin... Timothy pysähtyy etsimään analogiaa osastonhoitajan arvostaman kulttuurimuodon alueelta, – ... kuin Beethoven josta tuli kuuro, jonka päässä soi musiikki, mutta sitä ei enää voinut kuulla. Tajuatko nyt?

– Tajuathan minä.

– Mutta ajattelet, että Beethoven on sentään Beethoven.

– Timothy hyvä, kaikki tietävät mitä Nathan merkitsee sinulle.

– Paskat minusta! Nyt puhutaan siitä, mitä peli merkitsee Nathanille!

– Vähän hiljempaa... Seinät ovat täällä paksut, mutta eivät nekään kaikkea kestä.

– Onko naapurit valittaneet? Tuon seinän takana makaa umpikuuro ja tuolla toisella puolella räjähtelee pommeja korviin. Ja onhan täällä niitäkin, jotka oikeasti huutavat, ulisevat yötä päivää, miksei niiden suuta teipata kiinni?

– Sinä tiedät, ettei minun tarvitse kuunnella tämäntapaisia mielenilmauksia.

– Tiedän sen todella hyvin. Ja tiedän miten osastonhoitajan saa poistumaan paikalta välittömästi, mihin on vedetty ehdoton raja. Eikä tarvitse edes huutaa, kuiskauskin riittää: *antaisitte edes kuolla rauhassa...*

Rachel on jo päättänyt poistua huoneesta, mutta huomaa jotain Timothy'n kasvoilla. Nuoremiehen silmät vuotavat usein, koska yliherkät kyynelkanavat reagoivat pieniinkin ärsykkeisiin eikä siis ole kysymys mielenliikutuksesta suuntaan tai toiseen, mutta nyt Rachel ei voi olla näkemättä, miten poika kääntää päänsä peittääkseen kasvojen lihaksiin pyrkivät ilmeet, miten pää etsii suojaa ja yksityisyyttä, kun muu ruumis makaa sängyssä kaiken armoilla, paljaana, kopeloitavana ja siirreltävänä.

Rachel sanoo sovittelevasti: – Eihän se nyt kai ole mitään lopullista.

Hän ei saa vastausta. Pojan huulet näyttävät niin kovilta, että jos ne likahtavat vähänkään, ne murtuvat kuin kipsikuori, sillä suupielissä on nyt kaikki se voima, joka on paennut niihin reisistä, käsivarsista, vartalosta.

Rachel jatkaa: – Eihän hänen tilannettaan voi edes verata sinun tilanteeseesi. Siihen varmuuteen, ettet *sinä* enää koskaan pelaa. Ja senhän me olemme sanoneet ääneen jo monta kertaa.

Timothy'n ympärillä ei ole kovin monta ihmistä, jotka puhuvat yhtä suoraan kuin Rachel. Ja Rachel tietää myös,

milloin on sopiva aika sanoa asioita ääneen. Mutta yhtä asiaa hänkään ei ole vielä pystynyt sanomaan – miten he kaikki ymmärtävät, että entiseen joukkueetoveriin liittyvät uutiset kiinnostavat Timothyä, mutta on vaikeaa ymmärtää, miten paljon Timothy välittää kaikesta siitä, mitä Nathan Delormelle tapahtuu, kun tämä ei ole kertaakaan...

Timothy'n sänky on monimutkainen kuin pieni avaruus-
alus. Timothylla on oma ohjaamo, josta hän voi lähettää
käskyjä pään ja suun liikkeillä, puhaltamalla, imemällä tai
äänellään. Hän pystyy säätämään huoneen valaistusta, il-
mastointia ja asentoaan, kutsua hoitajaa, soittaa puheluja
ja saada yhteyden verkkomaailmaan. Sängyn molemmin
puolin pöydillä lojuu aikakauslehtiä ja bittiavaruudesta tu-
lostettuja paperipinoja, joista hän etsii Nathan Delormen
nimeä. Timothy on katsellut kaikki Nathanin ottelut ja
silloinkin kun Nathan ei ole pelannut – tänä keväänä niin
on ollut usein – hän katselee nähdäkseen joukkueen, joka
pelaa, istuu ja matkustaa samalla jäällä, penkillä, bussissa ja
lentokoneessa Nathanin kanssa. Ja vaikka hän tietää, miten
se aina päättyy, miten vaikeaa on muistella aikoja Nathanin
kanssa ja katsella hänen peliään, on kuitenkin mahdollista,
että niin kauan kuin Nathan pelaa, ei Nathankaan voi ko-
konaan unohtaa, millaista oli pelata Timothy'n kanssa. Ym-
märtääkö Rachel tästä mitään katsellessaan lehtileikepinoja
ja punaista tussikynää, jolla Nellie on tehnyt merkintöjä
Timothy'n ohjeiden mukaan, saksia jotka silppuavat pa-
perimaailmaa ja leikkaavat talteen sen, mikä eniten tekee
kipeää. Nellie on sanonut, että tarvittaisiin kokopäiväinen
työntekijä käymään kaikki lehdet ja nettijutut läpi (joku
mediaterapeutti – ja sen pitäisi kyllä olla kiinnostunut jää-
kiekosta). Nellien silmät ja korvat on asennettu niin täy-

teen hälyttämiä, että hän oli kerran ajaa päin punaisia, kun yhden supermarketin seinään oli töhritty *Nathan "Ripuli" Delorme...*

He ovat kuitenkin antaneet Timothyhyn kiekkoliigaan liittyvien, hyökyaallon tavoin palanneiden intohimojen velloa, koska ensimmäiset kahdeksan kuukautta Timothy ei piitannut ulkomaailmasta, ei oikeastaan mistään. Ja jos joku mainitsi sanankaan pelaamisesta, hän lopetti syömisen ja hänelle täytyi tehdä selväksi, että ravinto ohjataan suoraan suoneen tai nenäletkulla vatsalaukkuun, jos se ei mene suun kautta. Sen kun ohjaatte, nuorimies vastasi, miten muka pistäisin hanttiin? Tehkää niin kuin pitää, että vakuutusyhtiö maksaa laskut ja lakimiehet pysyvät loitolla. Vaikka olisihan Timothy voinut pistää hanttiin. Hän olisi voinut huutaa äänensä käheäksi. Se oli ehkä ainoa mitä pojalla oli jäljellä. Mylvivä, uliseva, ärjyvä huuto. Ihmisen huuto, joka olosuhteista riippuen voi muuttua eläimelliseksi. Olisi tietysti ollut keinoja taltuttaa huutokin, hieman arveluttavia vaikka laillisia. Mutta Timothy oli hiljaa. Ei tarvinnut taltuttaa mitään.

Joka päivä Nellie vie Timothyhyn koristelamman rannalle ulkoilemaan. Siellä Nellie työntää Timothyhyn pyörätuolin penkin viereen, jolle asettuu itse istumaan. Ensimmäisen puolen vuoden aikana Timothy ei kovin kauaa jaksanut tarkastella eteensä levittyvää, aavikon keskelle istutettua viheraluetta, vaan pää retkahti niskatukea vasten viimeistään kymmenen minuutin kuluttua. Nellie yritti saada hänet kiinnostumaan lintujen puuhista, esitteli kukkaistutusten lajit, toi niitä haisteltavaksi, huiskutteli pois hyönteisiä ja yritti virittää keskustelua, mutta Timothyhyn silmäluomet

painuivat kiinni ja sulkivat koko maailman ulkopuolelleen. Nellie luki ääneen jännityskertomuksia, viihdeuutisia, jopa hassuja kirjeitä, joita oli saanut kahdeksanvuotiaalta sisarentyttäreltään, mutta Timothy ei osoittanut mitään kiinnostuksen merkkejä ja Nelliekin kiusaantui joka kerta, kun teksteissä juostiin, hypittiin tai tanssittiin, intiimielämään liittyvästä liikemaailmasta puhumattakaan; kaikenlainen motorinen kirmailu suorastaan rienasi nuorenmiehen veltoja jäseniä. Niinpä Nellie keskittyi lukemaan uutisia ja juttuja, jotka vaivuttivat heidät molemmat välinpitämättömään horrokseen – vaalikampanjoita, pörssikursseja, kaukaisten maailmankolkkien niin mitättömiä tapahtumia, ettei niiden kuuna päivänä olisi uskonut ylittävän uutiskynnystä. Niitäkään Timothy ei näyttänyt kuuntelevan, mutta jos Nellie lopetti, Timothy pyysi jatkamaan, ja yhtenä päivänä – hän muistaa hyvin, että se oli lokakuun alussa viime vuonna – kun hän ei ottanut lehteä esiin ollenkaan, Timothy kysyi hetken päästä: – Etkö aiokaan lukea tänään?

Siispä Nellie jatkoi lukemista ja Timothy torkkumista. Aihevalinnassaan Nellie siirtyi varovaisesti ihmiskunnan yhteisiin, musertaviin murheisiin kuin muistuttaakseen etteivät kohtuuttomat menetykset ja kärsimys olleet kohdanneet yksin Timothyä, mutta maapallo kasvihuoneilmioineen, itsemurhapommittajineen ja ihmiskauppoineen eivät liikuttaneet olentoa, joka oli syntynyt luistimet jalassa ja jonka elämä oli istuttanut ikuiseen vilttiketjuun. Toisinaan Nellie ajatteli, että ehkä Timothy vain piti hänen äänestään, mutta myöhemmin kävi ilmi, että Timothy oli kuunnellut koko ajan.

– Miksi et lue ikinä urheilu-uutisia?

Se oli tämän vuoden maaliskuun toisena päivänä.

Taivas tietää kuinka kauan Timothy oli pantannut kysymystä, mutta kun Nellie mielti liian pitkään sanavalintaansa ja laski lehden syliinsä piinallisen varovaisesti, Timothy jatkoi muutta mutkitta: – Ajatteletko, etten kestäisi sitä?

Nellie aukaisi suunsa, mutta nieleskeli vain ilmaa ennen kuin löysi sopivia sanoja. Hän valikoi ja järjesteli sanoja kaikkein hienovaraisimpia kielenvivahteita käsittelevissä mielensopukoissa, mutta kun sanarakennelmat ehtivät suuhun, ne maistuivat esanssilta luontaisten makujen asemesta, ja lopulta hän vain esitti vastakysymyksen: – Haluatko että luen niitä?

– En... En kai erityisesti.

– No, siksi minä en ole lukenut niitä.

Nellie lisäsi vielä: – Mutta jos haluat, niin sano sitten.

He olivat molemmat tunteneet yllättävää helpotusta siitä, miten pelkistetysti aihetta saattoi käsitellä. Timothy ihmetteli, ettei ollut piinannut hoitajaansa enempää, ja Nellie onnitteli itseään yksinkertaisuudessaan nokkelista repliikeistä. Sen lyhyen keskustelun jälkeen Nellie jatkoi lukemista entiseen tapaan urheilusivut ohittaen, mutta Timothy tiesi – ja Nellie tulisi tietämään – että liigassa edettäisiin lähiviikkoina runkosarjan loppukahinoihin ja tuhopoltettu rakkaus jääkiekkoon nousisi tuhkasta feenikslinnun lailla, mutta sietämättömänä, ilman siipiä, ja entiseen pelitoveriin liittyvät muistot räjähtäisivät silmille kuin otteesta livenneet kranaatit. Timothy menetti yönensä, kieltäytyi unilääkkeistä ja alkoi yön tunteina katsoa uudelleen ja uudelleen otteluita, joissa Nathan oli loistanut ja kamera viipyillyt loiston piirissä. Niihin kuviin Timothy pysäytti nauhan ja lopulta nukahti. Nathanin valo lepäsi

liikkumatta nukkuvan Timothy'n kasvoilla, kun yöhoitaja tuli sammuttamaan television. Ja jonkin aikaa Nathan vielä sähköyi.

*

Rouva Callahan soittaa pojalleen joka perjantai toimintaterapian jälkeen. Hän soittaa kaikkina muinakin päivinä, mutta perjantain puhelulla on muiden keskustelutuokioiden joukossa erityisasema. Viikon tapahtumien yhteenvetämisen lisäksi Timothy saa juurta jaksain selittää, mitä harjoituksia on tehty ja mitä laitteita testattu arkielämän toimintakyvyn parantamiseksi. Puhelun ensimmäisen kymmenminuuttisen aikana rouva Callahan keskittyy lähinnä kuuntelemaan ja tulkitsemaan poikansa Atlantin yli kantautuvia äänensävyjä. Green Springsin kuntoutuslaitoksesta hän on jo kauan sitten muodostanut lopullisen mielipiteensä. Green Springsissä ei ehkä suoranaisesti vahingoiteta Timothy'n asiaa, mutta kysymys on korkeintaan nykyisen tilanteen ylläpitämisestä; todellisten edistysaskelten suhteen instituutin tietotaito on tullut tiensä päähän. Siksi Timothy'n tilanneselostusten tarkkaavainen kuuntelu ensisijaisesti luotaa pojan mielialaa ja vireystilaa äänen viivahteiden ja kielellisen ilmeen pohjalta.

– Kultaseni, puhutko nyt aivan varmasti kunnolla mikrofoniiin, että kuulen sinut mahdollisimman hyvin. Välillä kuuluu häiritsevää särinää, ja ellet ole itse alkanut säristä, mikrofonii on joko liian kaukana tai liian lähellä.

Joskus taas rouva Callahan liikuttuu siitä, että pojan ääni kuuluu kuin tämä puhuisi viereisessä huoneessa.

– Tim-kulta, kunpa olisitkin täällä! Istun olohuoneen

sohvalla, näköala on aivan ihastuttava. Kunpa voisit nähdä tämän talon.

Onhan Timothy nähnyt kuvia. Mutta ei se ole sama asia. Ikkunat ovat auki, magnoliat kukkivat. Puheluiden ensimmäisen vaiheen kuulostelusta ja tunnustelusta siirrytään aina äidin varovaisiin ja maalauksellisiin kuvauksiin talosta ja kaupungista, jossa molemmat vanhemmat odottavat poikaansa, myös herra Callahan, vaikka tekeekin ylipitkää päivää. Jos Timothy ei vastaa tunnelmointiin liian pitkällä ja torjuvalla hiljaisuudella, rouva Callahan menettää nopeasti itsehillintänsä ja intoutuu selostamaan erilaisia suunnitelmia ja tulevaisuuden näkyjä, joita hän on selvittänyt ja kartoittanut poikansa parhaaksi. Hän voi esimerkiksi äitinä kroonisesti pahoin ajatellessaan tyhjäpäisten tyttöjen laumoja, jotka ovat piirittäneet ja piinanneet Timothya, kun Timothy aivan varmasti voisi solmia lämpimän ja vakavan ihmissuhteen sellaiseen nuoreen naiseen, joka ymmärtää nelirajahalvaantuneen nuorukaisen henkiset ja fyysiset tarpeet. Rouva Callahan huomauttaa, että hirvittävän neurologisen sairauden näivettämä, maailmankuulu fyysikko Stephen Hawkingkin on jo toista kertaa naimisissa.

– Sinä sentään pystyt puhumaan naiselle omalla äänelläsi ja olet nuori ja komea. Ainoa ongelma on, ettet pääse liikkumaan.

– Joo, se onkin ongelma.

– Tim-kulta, et voi kuvitellakaan, mitä kaikkia mahdollisuuksia nykylääketiede tarjoaa jälkeläisten hankkimiseen. Meidän pitää vain selvittää, millä tolalla sinun... hedelmällisyytesi on.

– Siihen tarvitaan kyllä arkeologia eikä lääkäriä.

– Ei ole mitään kiirettä, monet miehethän ovat valmiita sitoutumaan todella myöhään, jotkut eivät koskaan. Kymmenen vuotta, Timothy. Silloinkin olet vielä nuori, mutta paljon viisaampi. Ja ajattele sellaisia miehiä, jotka perustavat perheen ja sitten joutuvat onnettomuuteen. Ajattele niitä perheenisiä, jotka lähtevät aamulla töihin ja lentävät puolen tunnin kuluttua tuulilasin läpi moottoritielle. Luuletko heidän lastensa toivovan, että isä olisi kuollut kokonaan? Pieni palanenkin isää on parempi kuin isä, jota ei ole ollenkaan. Vanhemmuus on läsnäoloa eikä motoriikkaa... Siksi isäsi ja minä toivomme niin kovasti, että olisit täällä meidän luonamme... Me ajattelemme, että kuluvan vuoden sisällä, ehkä jo syksyllä tulisit täällä käymään, katselisit rauhassa... Aivan varmasti pidät Sveitsistä ja tunnet olosi heti kotoisaksi, eikä se ole mikään ihme, onhan meillä isäsi puolelta sukujuuria Baselista –

– Eikö se ollut Irlannista.

– Isän isoisä oli Irlannista, isoisän sisko Baselista.

– Hm, miten se...

– Älä viisastele, oleellista on että meillä on sveitsiläisiä *yhteyksiä*, ja ennen kaikkea täällä on hyvin pitkälle kehittynyt ja voimallinen jääkiekkokulttuuri! Ja vaikka sinä epäilemättä tiedät sveitsiläisestä jääkiekosta paljon enemmän kuin minä, niin minunpa kuitenkin täytyy saada sinut ajattelemaan sitä *sillä tavoin*, että se voisi *tavalla tai toisella* olla osa sinun tulevaisuuttasi – ja nyt saat luvan kuunnella, koska olen viimeiset kaksi kuukautta, kulissien takana, joutunut ottamaan selvää sveitsiläisestä jääkiekosta, vaikka oma poika tietää siitä jo lähestulkoon kaiken, mutta näin tämä nyt meidän kesken menee enkä minä valita tai jätä kiveäkään kääntämättä... Eihän se ole mikään National Hockey

League, mutta onneksi ei olekaan, sillä National Hockey League on sinua niin lähellä, että se aiheuttaa ääretöntä tuskaa, eikä ole ollenkaan hyväksi, että olet jäänyt sen välittömään vaikutuspiiriin, koska National Hockey League on sinun aavesärkyisi kaulasta alaspäin eikä ole ihme jos sinusta joskus tuntuu, että sinun pääsi pysyi tallella ja järjissään vain sen aavesäryn alustaksi, mutta Timothy rakas, se aavesärky on *täysin riippuvainen* sinun päästäsi ja sinä sallit sen ohjata itseäsi jollain kauhealla kaukosäätimellä, ja sille meidän on kerta kaikkiaan pantava piste... Olethan sinä vielä siellä? Timothy?

– Olen.

– Kuinka kauan joukkueoverisi kävivät katsomassa sinua? Eikö se tietyn pisteen jälkeen ollut vain molemminpuolista kärsimystä? Entä ylin ystäväsi Nathan Delorme? Hän ei tainnut käydä kertaakaan? Et ole koskaan vastannut minulle selvästi, onko hän todellisuudessa käynyt sinua katsomassa vai ei, hän oli joko tulossa tai oikeissa tulla mutta joutui maanjäristykseen tai laboratoriokokeisiin tai jotain muuta yhtä naurettavaa. Henkilökunnasta ei ainakaan löydy ketään, jolla olisi hänestä pienintäkään havaintoa eikä portin kulunseurannasta löydy hänen nimeään. Ymmärrät varmaan, että olimme huolissamme, kun sinä kerran väitit hänen käyneen vierailulla ja ajattelimme sen johtuvan lääkkeistä tai aivotärähdyksen jälkivaikutuksista tai masennuksesta tai unen puutteesta – tai sitten olit yksinkertaisesti nähnyt vain unta. Eniten me halusimme uskoa, että olit todellakin nähnyt unta ja että se oli vain harvinaisen todentuntuinen uni, yhdistettynä poikkeuksellisen ympäristön vaikutukseen... Mutta rehellisesti sanoen, kultaseni, kaikkein kamalinta kuitenkin oli silloin, kun et

puhunut Nathanista ollenkaan etkä sietänyt, että kukaan muukaan puhuisi! Kun joukkueesi kävi siellä ja lähetti häneltä terveisiä, sinä totesit, ettei sinua kiinnosta kuulla mitään Nathanista, ja vaikka se oli hyvin outoa ja noloa, hekin olivat salaa helpottuneita, sillä eivät hekään halunneet puhua Nathanista ja Nathanin verukkeista olla saapumatta paikalle. No, mistä minä tiedän nämä kaikki asiat? Lähteitä on enemmän kuin tarpeeksi. Nellie, Rachel, tohtori Irving, psykologisi – se kaamea vähäverinen nutturapä – olen puhunut myös valmentajasi ja parin joukkueoverisi kanssa, joten on aivan turhaa väittää vastaan. Nathan Delormeen en ole edes yrittänyt saada mitään yhteyttä. Rypeköön omassa ties-missä-tilanteessaan, hänellä lienee omat einiin-hohdokkaat syynsä, hän kuuluu luisuneen pikavauhtia alaspäin... Los Angeles Timesin mukaan hän ei enää pelaa, hän sai yksinkertaisesti *potkut*...

Rouva Callahan ei yleensä tohdi repostella näin suorasukaisesti Nathan Delormea, mutta Timothyyn on vihdoin ymmärrettävä siirtyä elämässään eteenpäin ja lakattava kerjäämästä kiintymystä ihmisiltä, jotka ovat hänet jo unoh-taneet. Mutta nyt rouva Callahan on valmis paljastamaan varsinaisen ideansa.

– Siis kuka valmentaa ketä? Timothy hölmistyy.

– Alat opiskella henkistä valmennusta ja sinusta tulee henkinen valmentaja. Eräänlainen guru, oraakkeli, konsultti. Ajattele lahjakkuuttasi, kokemustasi, matkaa, jonka olet tehnyt fyysisesti ja henkisesti! Ajattele mikä vaikutus sinun esimerkilläsi ja viisaudellasi voisi olla vaikkapa junioritasolla.

– Äiti, luuletko todella, että junnut haluaisivat raajarikon kummittelemaan kaukalon laidalle? Heidän vanhemmis-

taan puhumattakaan? Minähän olisin elävä todiste siitä, mitä yksi taklaus voi saada aikaan.

– No saattaa olla, että sinun pitääkin toimia ammattilaisten parissa, jotka osaavat suhtautua asiaan oikein. Jotka suhtautuvat siihen *ammattimaisesti*.

Timothy vanhemmat ovat löytäneet Genevestä spesialistin, joka on käynyt läpi kaikki lääkärintlausunnot, hermoratatumukset ja magneettikuvat. Spezialistin mukaan ei ole täysin mahdotonta, että Timothy yläraajoihin saataisiin palautettua jonkin verran voimaa ja tuntoa. On jotain uutta teknologiaa, viimeisintä huutoa. Alaraajoille ei voida mitään. Spezialisti totesi heti, että niiden suhteen peli on menetetty. Juuri se herätti vanhemmissa luottamusta, että heille oltiin alaraajojen suhteen niin suoria, suorastaan tyyliä eikä heihin yritetty valaa vyötärönalaista katteetonta toivoa. Alaraajat ovat *kaputt*. Mutta spesialisti piti potilaan henkilökohtaista tapaamista ja vanhaa kunnan kliinistä tutkimusta ehdottoman tärkeänä ennen lopullista arviota. Hän sanoi, että potilas on puoli leikkausta. Lause oli ihastuttanut rouva Callahania ja hän oli toistellut sitä koko kotimatkan ajan, naurahdellut miehelleen, avannut auton sivuikkunan ja antanut kampauksensa sekoittua vilpoiseen alppituuleen. Hän ei uskaltanut puhua toivosta ja siihen liittyvästä yllättävästä ilosta, ja siksi toivo ja ilo purkautuivat vähän hysterisesti tuon yhden lauseen kautta.

Herra Callahan ei rönstyile vaimonsa tapaan. Vaimo haarahtuu ja kuhisee, työntää kärhiään jatkuvasti uusille kasvupinnoille etsien analogioita ranskalaisten tuolien ja elämän kepeyden välillä, mutta herra Callahan ei pohdi esineiden ja

Tapahtumapaikka: Detroit, jääkiekkoareena.

Kun liigan paha poika aikoo tulla päälle,
Timothy kääntää yllättäen katseensa pois.

Lopputulos: 19-vuotias Timothy runtataan laitaa
vasten ja hän halvaantuu kaulasta alaspäin.

Timothy odottaa yhä jotain: että Nathan, paras ystävä ja NHL:n kirkkain tähti, tulisi käymään. Mutta Nathan pysyy poissa. Hän on syöksykierteessä, ei pelaa enää ja ostaa seurakseen Janetin, sokean stripparin, jolle ei keksi käyttöä. Tämä kiinnostaa Kajoottia, skandaalin haistavaa lehti miestä, joka ainoana on aavistanut, miksi Timothy onnettomuushetkellä katsoi muualle.

**Pakahduttava tarina ystävyden särkymisestä,
syyllisyydestä sekä salaisuudesta,
jonka paljastuminen tuhoaa kaiken.**

